

Underofficerernes Fordeling mellem Lønningsklasserne — gik derefter over i de senere Regeringsforslag.

Efter at Sagen i indeværende Rigsdagssamling atter henvistes til Udvalg, har dette paa ny beskæftiget sig med forskellige Enkeltheder. En Regulering af Kvartergodtgørelsesspørgsmaalet, for saa vidt Garnisonsbyernes Forhold til samme angaar, har man saaledes anset for ønskelig, men maa samtidig være enig med Krigsministeriet i, at Forhandlingerne herom kunne lede ind i en Vidtløftighed, der mulig vilde forhale Lovforslagets Afgørelse. Udvalgets Opmærksomhed har saa slutte- lig begrænset sig til og samlet sig om et enkelt Forhold, nemlig Adskillelsen af Hæderstegnene og de hidtil med disse følgende saakaldte „Hæderstegnstillæg“.

Lønningsloven af 25de Juli 1867 bestemmer i sin § 11, at „naar der er tildelt Underofficerer og de med dem lige- stillede Hæderstegn for 8 eller 16 Aars dadelfri Tjeneste, tilkommer der dem et dermed forbundet Tillæg af henholdsvis 30 eller 40 Rd. aarlig“.

Udvalget er imidlertid af den For- mening, at det ikke er tidssvarende at holde en Lønningsdel fastknyttet til Ud- mærkelsestegnet, de saakaldte Hæderstegn, thi derved kan der fremkaldes et af tvende lige lidet heldige Forhold. Der forudsæt- tes eksempelvis saaledes, at en Under- officer er i det Tilfælde, at han ikke opnaar Hæderstegnet. Manden udfylder sin Plads ved Afdelingen lige saa fuldt og helt som sin tjenestjævnaldrende, der har faaet Hæderstegnet og det dermed forbundne Hæderstegnstillæg, og Forhol- det er da dette, at han ikke blot *ikke* faar det synlige Udmærkelsestegn, men han straffes tillige positivt økonomisk, saa- vel paa Lønnen som Efterlønnen (Pen- sionen). Billighed synes at tale for, at der ydes den samme Løn for det samme Arbejde. Det andet Forhold, der kan

indtræde, er dette, at Manden faar Hæ- derstegnet — skønt han maaske ikke burde have det — fordi den vedkommende Af- delingschef ømmer sig ved at berøve ham „Tillæget“ eller „Tillægene“, der for en Tjenestetid af 35 Aar (8 + 27) udgør ialt 2,304 Kr.; men Følgen af dette Forhold er, at Hæderstegnet taber sin Værdi som saadant.

Ved at skille Hæderstegnet fra den hermed hidtil forbundne Lønningsdel hæ- vdes Princippet: Samme Løn for samme Arbejde (eller om man hellere vil: for samme Arbejdspligt), og Hæderstegnet bli- ver en Ting for sig og netop den Ting, som det efter sin Beskaffenhed bør være. Det har dog ikke kunnet undgaas, at der under disse Overvejelser er opstaaet Spørgs- maal om, hvorvidt det er formaalstjenligt at have to Hæderstegn; om det ikke var heldigere kun at have et, og at dette ene først tildeltes efter 20 Aars god og tro Tjeneste. Udvalget erkender dog, at dette Spørgsmaal ikke nødvendig hører hjemme ved Lønningslovrevisionen.

Udvalgets Ønske om at udskille Hæ- derstegnet fra „Tillæget“ resulterer i nede- staaende Ændringsforslag under Nr. 1 og 2 samt sidste Led af Nr. 3. Med Hensyn til Specificeringen af Alderstillægene efter Ændringsforslaget under Nr. 1 henvises til Bilaget, hvorfor en nærmere Forklaring her er overflødig.

I Lov om Lønninger ved Hæren af 25de Juli 1867 § 6, sidste Punktum, bestemmes angaaende Underofficererne, at der

„i Tilfælde, hvor det maa skønnes nød- vendigt og stemmende med vedkommen- des Tarv, kunne Afdelingscheferne lade Lønningen udbetale til de paagældende (dog med Undtagelse af Stabssergenter) for 5 Dage ad Gangen“.

I hvorvel denne Bestemmelse maa be- tragtes som noget, der blot staar paa Pa- piret uden praktisk Værd eller Virkning, saa finder Udvalget dog, at der er Anled- ning til udtrykkelig at fjerne den. Den bør ikke findes i Lønningsregler, som ere reviderede i det tyvende Aarhundrede.